

ANTIKRIST.

Velký sociální a historický román
z novějších dob
OD EDUARDA JUSTA.

KNIHA ČTVRTA. Po bouři.

(Pokačování.)

Po ukončení příběhu, k němuž jde svédokové povolání byli Fortunát i Anastazius, vrátili se tito beze všechny blízkou z Prahy.

Učinili zadost úkolu svému, nyní odšelci, aby složili účet ze svého jednání.

Komu týž účet skládal, neftěba ani podotýkali. Dostalo, řekneme-li, že po nějakém čase odti se opět v Rímě a první jich cesta byla k nástečí děstojné Eminence, pana Karimálova.

Přijati byli arci láskavě, neboť nemálo si dobyli zásluh o dřužstvo generálové.

Ranelliův zástupce s bradou do brsti potopenou a s očima k podlaze sklopenou nastolil slavnou, kterým dílem Fortunát, dílem Auszustius o všeobecně svého poslání jej poučoval. Nezatajil nicého.

Dopodrobna zpovídali se svému představenému, jenž ani mrknutím oka na jevo nedával, zdaž zprávy ty jsou mu milé, či naopak.

Teprv když byli poslové se zprávou svou u konce, přeletěli blažený úsměv přes tvář hodnotnosti, posud sklopené oči se rozevřely a vrelé výklenutí rukou do oběma duchovním důkaz, že na výšinu místě souhlasí s jejich jednáním.

V milosti jsou propuštěni.

Když odesíti, generál na chvíli se zahlobal v přemýšlení, pak povstal otevřel příruční stůl a vydal z něho svazek listin.

Několik z nich vybral a ostatní uvrhnut do plamenů na krku, šejptaje při tom: "Ad majorem Dei gloriam!"

Byly to většinou dopisy kněžny Renuovské k jejmu bratu Ranelliemu, jež tu ztrayeny jsou ohněm.

Kapitola VII.

Závěrek.

"Ejble, jaké to široké pole pro činnost příslušných orgánů? Či snad není, milostný matko?"

S témito otázkami obrátil se pan rada Filip jednoho večera k svým domácím, drž v rukou noviny, z nichž byl právě oběma ženštěm zprávou příslušenství Josefa Lesenského předstál.

Matrona vážně přisvědčila hlavou.

"Škoda jen," ujal se pan rada opět slova, "škoda věčná, že nejsme již v Praze na místě dřímo! Pokud jame tam my byli, dalo se všecko až milo. Den po dni nalézály se nové stopy daleko a široko rozvětveného podvodu, den po dni blížily se všecky k cíli své práce, ale bohužel, právě v nejlepší činnosti dostaneme zprávu, že jsme z Prahy přesazeni. Nás zástupce v úřadě medle se nedovedl v zamotaných těch pletkách vyznat. Na to jsme byli my jináči kosové!"

V bláhovém tonu upomínekách, bušoval si pan rada spokojeně na mlátku taternákoví.

"Pravdu máte, pane zeti," ozvala se po delším pomlčení přesná tehdy. "Z Prahy jsme se neměli hýbat. To byla chyba!"

"Ano, muž Filip, veliká to byla chyba," souhlasila též pan Leokadie, obrazce kůstky snaženého kufre.

"Ale byli jsme my touto chybou vinni?" závahou tenký radu blásek a taternákové tázavě se zahleděl do tváře věčně zamračené matrony.

"To by mohlo, pane zeti, jen blázen tvrdit," odvětila tato.

A' manželka Leokadie jako ohlas své matinky dodala: "Títo bláznové ale ty snad nebudete, muž Filip!"

"Ejble, proč bych ním byl?" zvolal muž Filip. "My nemáme nicého na svědomí, my jsme jediní správci a potiví, jak se sluší lidem od Boha k těkému úřadu povolánym. Že nám nedopřáno čas, abychom již za životy eterního pana thána zapředením pletichám na stopu přišli, to jest, stoupíme jiné věci a záležitosti, muž Filip!"

Pan rada sice měl na takový přesvědčující výmluvnosti ženského světového, personálnu, ale jen na oku ustoupil přesile.

Sám u sebe byl aspoň z polovice ujištěn, že Eminence měla pomocno ruku svou při těchto záhadných událostech, jejichž konečnou výsledku právě v novinách se dočetl. I ode mne budí nad ním kletba vyslovena!"

Poslední přihlásila se k slovu paní Stázková: "Nejsem sice jedna z nejlepších, jak mi to etny par rada dosvědčí míté," horila, opříráje si ruce v boky, "ale tento muž" a ukazala na Eminence, "stomáčně horší jest, padouchem; neboť on vinnou je také mým neštěstím. Za to bu liž mu má kletba největší!"

"A násli to škoda, pane zeti?" věce radová, staršího, ovdovělého vydání.

"Muž, muž Filip!" napomínala jej manželka Leokadie.

"Inu ejble!" usmíval se pan rada, schovav si taternáka do přívěsku

pravice. "U nás mluvit o škodě, ne, nikoliv, nám to nebylo ani kouprospěchu, ani ku ztrátě. Ale že jsme sami mohli jiným k výhodě pomoci, že jsme mohli o celé této záhadné komedi důkladných zpráv nabýt a tudiž podat, to zajisté nikdo upříti nesmí. Tak ale zástaly mniché, mniché věci neodhaleny a neklameli mne zdán moje, již nikdy nejdou ty hádanky svého rozřešení."

"Jako příklad, které hádanky, pane zeti?"

"Ano, které to hádanky, muž Filip?"

"Ah, které!" vzdychl si rada.

"Máme tu příkladně úkladnou vráždu, spáchanou před léty v domě na Šternberku."

"To jest," opravila jej matrona, "v domě mé dcery Leokadie, hodláte snad říct, pane zeti?"

"Aho, v mém domě, měl bys ti, muž Filip," přizvukovala do dílny pan.

"Tak jest, velectěná paní matko," přivedl rada ochotně hlavou.

"Máme, či abych se zefetěnji vyjádřil, máliž pak slavná spravedlost vinnou těhozkravého činu v rukou, aby ho náležité potrestat? Tuším se má i nemá, jak se to právě vyzloží."

"Pan zet má snad nějaké oprávnění?"

"Podobá se, muž Filip, jakoby mi někoho měl dřímkou?"

"Také že mám!"

"A na koho, pane zeti?"

"Muž, muž Filip!"

"Hned, dhahocené dušinky," posípil se pan rada s odpovědí. "Ale to se ví, že domněná zásnávka domě a poněvadž záležitost to sahá mimo hranice našeho nynějšího působiště, podržíme ji toliko pro sebe. Nejprve je vlastně milostipan matko?"

"Zcela dobré řečeno, pane zeti?"

"Moudře mluvíš, muž Filip. — Mluv dál!"

Byl to dům jeho etněho předchůdce v úřadě, v též podobě, jak byl před svým sborňem.

Tam tedy očetl se pan Filip a zavěsil své zajetí do komnaty, které dřídy nečastněm Alojziovou za přibytek sloužila.

Zde rada moc svého úřadu zasedal, aby důkladněm výslechem přeslehl se par rada o pověsti.

V čele této "společnosti, obklopené orgány policejní spravedlnosti, ubránil se par rada, ovšem že ve svu, do téhož domu, kde spáchána byla tajemná vražda.

Posléze přidružila se k nim i posluchačka vlastního Alojzia.

Strýček Ezechiel Obenr, asesor a kolektor daní v Beverly, Mass., který přestoupil již 80 rok svého věku, práv: "Dr. Miles Restorative Nervine učinila mnohonadobrou. Jí jsem dlouhou dobu trpěl bezsenosnost, nervosnost a děsivou trápenou záležitostí, až měl by mít námahy, když se vstane. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých zlosyních měl náročnou pleťi. Nejprve jsem vlastně milostipan matko?"

"Za mám se až odsonzové Lesenského až do téhož dne, když se mi zamotanému, ze samých